ReaderWorks

Standard

Nichita Stănescu

POEZII NEPUBLICATE ÎN VOLUM

I

1953-1955

1953

IARNĂ TÎRZIE

Amurgul ca o rouă, încondeiază-n sînge
păienjenişul ramurilor
ce-şi desfac tăcut
uscate braţe lungi, ca un sărut amarnic
Zadarnic stau pe banca grea de piatră
iubita-mi şi-a uitat gropiţele-n obraji...
Neţărmuritul împietrit mă înfioară,
iar liniştea ca un ecou
se frînge-n ţărmuri,
doar sălciile-şi plîng şuviţele de ceară
în cenuşiul lacului rămat în sticlă
Şi bolta nouroasă se încruntă-n lac.
Pe lîng'aleea decoltată-un şir de plopi
Îşi moaie frunţile-n străfundul
nemişcat
spre unde dinspre toamnă apa a secat...
Frunzişul ruginit de-acum un an
îşi poartă moartea pe crîmpeiele de nea
mînjite în noroiul cu miros de ploaie
...În basm e totu'ncremenit şi umed...
Văzduhul naşte-ncet puzderii de arginţi
nemuritori în viaţa lor de-o clipă.
Întinde noaptea neagra ei aripă
de fantasm
şi lacul tot se oglindeşte-n cer.

Mai mi-au căzut azi noapte-n vis
trei dinţi.

Duminică, undeva, la lacuri

PEER GYNT

E tare frig, amarnic frig
divin senin de sticlă
şi pomii suri cu ramul gol
reînfloresc pe ziduri

Resfiră vîntul zurgălăi
lipind pe geam petale
pitici voinici în aer dau
cu lăncii de mătase

Prin vine sau aev-n gînd
petrece un susur rece...
descîntă Grieg fiori de frig
şi în nefire piere,

Dar stăruie pe cer de ger
un soare sur de gheaţă
ce viaţă dăruie şi dă
zăpezii strălucire

pentru Maer Gynt

MOARA

O piatră de moară
ocăra să moară
boabele de grîu:
“Auzi ce desfrîu
Să nu vă lăsaţi, surate,
măcinate!
Neghina-i de vină!...
Dar vă vin de hac,
praf vă fac,
făină...”

Degeaba, degeaba,
tot nu mergea treaba.

Văzînd cum stă cazul,
a schimbat macazul:
“Nu-i o cinste oare,
scumpe surioare,
decît, cine ştie,
fierte în gamelă,
făină alburie
să ajungi franzelă ?!”

Grîul, lămurit,
se lasă zdrobit,
gîndind – poate mîine
va intra în pîine

Morala: Vezi... în lume
totul nu-i
să ştii ce să spui,
ci şi cum anume...

LILIACUL

Un liliac mi-a înflorit
Surata primăvară
Sub geamul meu l-a răsădit
Cu taină într-o seară
Cu frunzuliţe de smarald
Şi stele moi în geamuri
Cînd razele în el se scald
Încet îmi bate-n geamuri
La ciocănitul lui timid
Cu mîinile avide
Eu ferăstruica i-o deschid
El florile-şi deschide
Apoi deodată, nu ştiu cum
Din tremurări enorme
Încet el se preface-n scrum
Şi se-trupează-n forme!
Cu părul zulufit de vînt
Răsare o copilă
Cu dinţi de-azur, cu gura cînt
Şi trupul de argilă
Etc.

Amintiri din copilărie

ŢURCA

I

Pe maidan s-au strîns mucoşii
ca de-atîtea alte ori
cu năsuc ş-obrajii roşii,
înarmaţi în mîini cu sfori.

Pe maidan îi promoroacă,
dar copiii nu ţin seama;
gata-s puşi acum pe joacă;
Ah ! de-ar şti acuma mama
unde sunt...
(mamele cu păr cărunt,
doamne, doamne, ce le-ar face...
nu le-ar da o clipă pace !)

II

– Roşu...
galben...
verde-albastru...
Sar deasupra unei sfori.
Guleraţi ca nişte flori
sar micuţii titirezi...
– Ai zbîrcit, ia, tu nu vezi?
...în curînd se obosesc.
– “Hai o ţurcă !”
– S-a făcut !
aruncîndu-şi coarda-n lut
sar micuţii şi primesc.

III

Cu un băţ furat din gardul
ţaţei Lina de la munte
şi cu alte mici mărunte
întocmesc un cerc degrabă.
– “Asta treabă !”
şi-au o ţurcă... mică foc!
– “Vin' Gheorghiţă!
Hai Năiţă !
Haide iute, hai la joc !”

IV

Sfîrr... zbugheşte ţurca-n aer
– Ah!... n-ai prins-o, număr paşii,
Unu... două... şapte... nouă
– Ba e şapte!
– Ba e nouă!
Şi se-ncaeră uriaşii!!
Unul rău şi iute-n trîntă
îmi buşeşte pe-altu-n nea...
Sfîrr... zbugheşte ţurca-n aer
pică-n slavă ca o stea
şi se-mplîntă...
– Ah! ce trîntă
– Ce mai trîntă...
doamne, doamne, ce tapaj!...
Uite-ncep ca să se strîngă
şi-i împrejmuiesc în roată...
... Toţi se-ntorc să facă haz;
– Ia-u'te măi, căzuşi în brîncă...
Nicu, roşu de necaz
dă să plîngă
ochii-n lacrimi îi înoată...
...Dar să plîngă, e ruşine...
ea să-l bată, nu-i curaj.
– I-oi spunea-o eu de bine!

Smiorcăindu-se pe nas
se stropşeşte din zăpadă;
– “Lasă, las'
am acasă eu mulţi fraţi,
te-o prindea la min' pe stradă
şi-ai să vezi tu ce-ai să paţi”.

BÎZA

I

Se înghesuiesc băieţii
fiecare-n fel şi chip
către cel ce-n mijloc şade
şi-i croiesc o palmă: lip!

II

El tresare şi scrutează
rînd pe rînd întregul roi
din privire îi întreabă
– “Care este dintre voi?'”

PRIN GARD

–Haai cu tro-ti-ne-ta... taa...
ne jucăm la mine-n curte
sub salcîm.
Din beţe scurte,
din carton şi tinichea,
sfoară, cretă, geam şi clei,
bile şi nisip şi pietre,
facem o căăsuţăă... Petre,
vrei?
...Dacă vii îl chem pe Stan!
...Hai de-a hoţii şi vardistul:
eu eram motociclistul,
tu erai miliţian...
mă prindeai din urmă,
ba,
chiar mă arestai şi pace...
...spunee, Petree, nu ţi-ar place?
da?
– Ce să cat eu sub salcîm?
...hîm!
– Haaide, vino, te rog eu...
...am pastile de ienupăr...
dacă tu nu vii, mă supăr,
şi-i păcat de Dumnezeu...
Haide, vino, nu fii rău,
am capace de la bere
şi-am să-ţi dau cîte-mi vei cere...
zău!
– N-am nevoie de capace...
...poţi să-mi dai oricît,
nu vreau!
Ia mai lasă-mă în pace;
trotineta nu ţi-o dau!

... Toată scîrţîie, deşi
ieri am dat-o cu ulei...
...Poţi ca să te superi, ei,
şi?
– Da... nu vrei să vii... tu crezi
c-am nevoie eu de tine
şi de trotinetă... binee...
O să-ţi pară rău, să vezi,
că pleci în haimanalîc...
...Am bomboane colorate,
le mănînc eu singur toate,
sîc!

1953

SCAMA

De sus de undeva o mică scamă,
Venită-ncet, pluteşte vag, cu teamă
Se urcă şi coboară lent prin tindă,
s-opreşte se-admiră în oglindă
Spre ghemul cel tăcut din colţ
coboară
...şi fire cresc pe ghem şi se-nfioară
...şi labe are ghemul ce se-nnoadă
şi coadă are ghemul... vai ce coadă!
Doi ochi verzui se plimbă după scamă
...pupilele cu tăieturi de lamă
Înfipte-n tigrul ca de jucărie
se-nvîrt, iar tigrul pare de hîrtie
Şi scama vine-ncet... şi ţîşti odată
tărcata labă către scamă cată.
Dar hoaţa printre ghiara-ntinsă-i scama
şi fuge legănată ca pe apă...

FEREASTRA

Mi-a pătruns
o bucată de nouri
pătrată-n odae
...dar cerul afară-a rămas

Mi-a pătruns
o bucată
pătrată de cer
în odae
...dar stelele-afară au rămas

A plouat toată noaptea.

1954

* * * [De tunete turbate]

De tunete turbate
or răbufni din nouri
sau de-ar fi doar ecouri
e inima-mi ce bate

De picuri mari şi grele
or începea să plouă
sau de-ar fi numai rouă
sunt lacrimile mele.

Dar... paparude, cin'să
le pună-n drum să joace?
De amar de vreme'ncoace
e secetă aprinsă.

TĂRIA NOPŢII

Preţ pentru rezumatul la franceză

I

Din mi spre fa bemol, tăcerea
coboară grav, ecou de glastră...
... se stinge ultima fereastră
pe strada Dobrogeanu-Gherea.

II

Un boulean brodat cu aţă,
pocneşte-n umbre cu securea...
... Se pierde-ncet, ducînd aiurea,
mireasma fînului, la piaţă.

III

Un bronz cu cuc. O modulare...
O notă ce-ar părea să vină,
din cine ştie ce uzină,
se despleteşte pe trotuare...

IV

Tării de anason şi chimeni
întind un hymen ud şi rece
Obscur, vre-un străin mai trece...
...Un gînd... şi apoi nimeni...
nimeni...

ECOU DE VĂI

Ecou de văi răsună-n tine, surdă
bisericii cu turnul răsucit...
Închid pereţii umeziţi din schit
descătuşate plesnituri de durdă

Zadarnic orologiul împarte
cădelniţa înclătinată-n loc...
...Ţi-a fost luat în gene noaptea foc
dar clipa e-n mări... departe...

* * * [E toamnă. Marea bate-n ţărmul ud]

E toamnă. Marea bate-n ţărmul ud
Şi furioase valurile-njură
Bolborosiri de spume se aud
şi cerul e mînjit cu nori de zgură.

Sunt multe ceasuri şi e încă ziuă
pe nisipul ţărmului pustiu
Şi rece suflă vîntul şi-n tîrziu
şi marea neagră bate apa-n piuă.

* * * [*Cînd marea îşi varsă din sine*]

pentru cele două
picături de rouă
(să mi-o publice postum)

Cînd marea îşi varsă din sine
amarul şi peştele
cresc valuri şi-atîta, iubită...
de vrei izgoneşte-le.

Cînd piscul văiugii îşi plînge
în fulger fărîmele
Cad aşchii de stîncă, iubită...
de-ţi place sfărîmă-le.

...Azi noapte am visat între arbori
pierzarea clipitelor...
în vis se făcea că răsună
tălăngile vitelor...

Şi-n om din cuvinte, iubită...
hai vino şi strînge-le
...îmi umblă cuvîntul prin vine
odată cu sîngele...

* * * [*Cînd bileţele dulci...*]

Cînd bileţele dulci
îndrugi l-al tău iubit,
mîndruţo, oare tu
te-ai întrebat vreodată
cam ce-ar putea să facă
un flecuşteţ de fată
C-o scrisorică celui ce o a primit?

Tot sărutînd nebun un strîmb autograf
într-un moment el totul îndrăgit-a
dar de i-ar porunci cumva iubita
în celălalt, ar face lumea-ntreagă praf.
Şi mîngîind duios epistola ei
subit începe Agamemnon să se creadă
în gîndurile-i răvăşite de idei...

Îndrăgostitul e ca un poet şomer
Ce-n fildeşul iubirii
îşi zideşte turnu'
în care pupă-ades
traducerea lui Murnu
închipuindu-şi că-l sărută pe Homer.

* * * [Mocnind tăciuni ascunşi în scrum]

Mocnind tăciuni ascunşi în scrum,
pe coarda lirei să-i frămînte
s-a dus poetul deci să cînte
în codrul trist de lîngă drum.

Tocată-n deal la vechiul schit
se zbătea-n ecouri piua
era un cer senin ca ziua
de parcă zorii-ar fi mijit.

Cărarea strîmbă pe coclau
îşi şerpuia tovalu-n umbră
pe cer era o lună sumbră
puzderii de argint erau.

Cu ţîrîitul unduios
taraf de greier pe cîmpie
cutremurau din temelie
priveliştea de abanos.

În codrul negru şi solemn
cu frunzele din noapte frînte
s-a dus poetul deci să cînte,
dar pomii toţi erau de lemn.

CÎNTEC LA DRUMUL MARE

I

Motan m-aş fi dorit să fiu
cu gheare şi musteţe lungi,
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,
c-un ochi verzui şi-un ochi căpriu

II

La ceasul cînd tîrîş-grăpiş
zăpada nopţii se adună,
eu, cocoţat pe-acoperiş,
să urlu a pustiu la lună

III

Şi atuncea şapte gospodine
să dea cu bolovani în mine
şi să mă-njure surd de Domnul
că le-am stricat, urlînd, tot somnul

IV

De sus, din vîrful săptămînii,
să le răspund rînjind scîrbos:
Iubesc doar locul, nu stăpînii,
precum fac cîinii pentr-un os!

V

Şi iarăşi şapte gospodine
să dea cu bolovani în mine,
iar eu să urlu, urlu-ntruna,

atît cît n-o apune luna

VI

...Motan m-aş fi dorit să fiu
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,
cu gheare şi musteţe lungi,
c-un ochi verzui şi-un ochi căpriu

VII

Cînd zorii ziua o deznoadă
să mă tot duc, să mă tot duc,
şi tinicheaua prinsă-n coadă
s-o zdrăngănesc pe străzi, năuc

VIII

Pisicile de prin vecini
să le gonesc pe la pricini,
să-mi fete fiecare-un fiu
c-un ochi verzui şi-un ochi căpriu...

IX

Iar cînd o fi uitat să mor,
pe trei butoaie ca decor
un fond acrit de vin să stea
la cîrciuma din mahala

X

Şi-un lăutar beţiv aş vrea să
îşi dreagă vocea c-un tuşit...
Proptindu-se buimac de masă
să cînte fals şi răguşit:

XI

“*Hei, viaţă, viaţă, ieşi din cort*
şi pune-mi-te iar pe danţ…
…Te uită, zace colo-n şanţ
motanul mort,
motanul mort…”

Buc. Duminică 14 Noiembrie 1954
Concepută pe stradă miercuri-joi către 4 dimineaţa, în centrul oraşului

ANICA

“O, troli domoli, o troli cu guşe”
I. Barbu – PARALEL ROMANTIC

Sughiţa:
Cineva gîndea la ea.

Cam peste-o lună-i dusă la vedere
...Odaia zace în tăcere,
perdeaua are ciucuri, creţuri,
pe masă – cinci dulceţuri

Cînd se-ntoarce de la el,
spîrc, pe ea, un porumbel
Peţitoarele îi spun
că-i semn bun.

Bucureşti, Duminică 31 oct. 1954

NOTĂ INFORMATIVĂ

În noaptea ceea prea albastră
priveam hoţeşte pe fereastră
şi mi-a părut că văd prin geam
cum preoteasa, în lighean,
îşi spală-n ritmul unei arii
ceva slinos, roşind şi mare
ca şi ceaslovu-nsîngerat cu care
pe vremuri Creangă omora bondarii...
...Plecai încet, să nu m-audă,
cu subţioara pulpei udă

De-atunci, în fiecare seară,
doi ochi din frunte stau să sară
De n-ar fi mîna să-i oprească,
s-ar scoroji pe geamuri iască...

Buc., luni 6 decembrie 1954

CÎNTEC NESOCOTIT

Ţi-am meşterit bănuţi de fier,
să-mi vinzi un ceas din sînii tăi
zbucnind în vine zurgălăi,
cînd flămînzeam de vis şi cer...

...Dar scaldă caldă, nurii puri
iubeau ciorchinul cel mănat
Şi inima ţi-ai semănat
în colbul plin de scremături.

Ţi-am bănuit arginţi cu zimţi,
uitarea ta să-mi vinzi pe ei,
cînd rodul florilor din tei
îmi flămînzea o stea în dinţi.

...Dar vrăjitoare de nefiri,
descîntece turnaşi în prag
Mi-ai dat fiertură de omag
să te descînt din amintiri...

Buc., joi 23 decembrie 1954

GÎND

Sub cerul negru, cerul gurii,
stă marea de scuipat a urii,
ce n-are azi şi n-are mîine...
Sub cerul negru fără stele,
mai joacă-arare Iele rele
pe-o insulă... Crîmpei de pîine.

Buc., cu trei zile înainte

1955

LA POARTĂ

Vaselica din Socoli
suferă de şapte boli;
una-n suflet, trei în ea;
şi-alte trei la bidinea,
c-a făcut amor pe bani
cu lichele, şi golani.
Blestemat să-i fie patul,
c-a îmbolnăvit tot satul.
*Mi-a zis Leana lu' Matei
c-a văzut-o-n calea ei
ieri, şi că era bătută –
ochii-n lapte de cucută,
sînii revărsaţi pe pîntec
şi-i tărăgăna un cîntec
de ruşine, lung şi trist –
c-a avut-o însuşi Crist.

* *Se zice şuşotit*

Buc., marţi 4 ianuarie 1955

BOCET

Nu mai daşi pe la icoane,
d-aia te-ai pierdut, Ioane...
Singur ţi-ai făcut dreptate
cu cuţitul pe la spate,
de-ai belit la drumul mare,
cum trecea, pe fieşcare...
Nu-ţi şterseseşi din făptură
caşul încă de la gură
Hămesit cum fuşi de foame
te-ai crezut haiduc, Ioane.
Curvele de tot ce sunt
te-au fost legănat în cînt;
Tot te-au încălzit cu dor
şi dulceaţa vorbelor...
Şi te-ai potrivit la şoaptă,
minte crudă şi necoaptă,
calea-n codru de-o luaşi
plin de visuri şi de caşi
Dară iarna n-o ştiui,
nici ce-abate vîntul şui...
...Treişpe lupi te-au încolţit,
foamea de şi-au izbăvit
şi ţi-au încălzit cu dinţii
carnea ta şi ochii minţii,
de te duci cu paşi desculţi
legănat în treişpe burţi

Ploieşti, dum. – luni (noaptea)
9-10 ianuarie 1955

TIMPUL

Timpul, boşorog milog
(coşcovit de-un veac să fie)
înşirînd printre gingie
sfinţii după catalog

Ochii, doi, sub zbîrci năuci,
curg sub chica trenţuită
Palma dreaptă, împungită
o întinde prin uluci:

* – *“Mor de foame... de nevoi...*
baremi pîine... fleac să coste
Bogdaproste... bogdaproste...
Precista vă dea-nnapoi...

(Spre găini fug ochi stichiţi)
Sunt bolnav... am opt copile...
Pe-un calic mîncat de zile,
bogdaproste, miluiţi...”

**...I-am fost dar un sorcovăţ,
Tîrlai-tîrlai, hăţai-hăţ!

** Tărăgănat*
*** Cîntat*

Ploieşti, miercuri 19 ianuarie 1955

PE CAI, DECI!

Ohee! Ohee! E ceasul!
Ajungă-vă din urmă glasul...
În cîmpurile seci
e noapte-amănunţită,
clipitele se cern prin sită.
Chiar mierea se împute-n stupi,
de urlă-n peşteri haitele de lupi
trozneşte seva îngheţat-n rădăcini
Sunt hornuri fumurate, frate,
în adîncimi de vreascuri,
şi teascuri storc mîndria fierului:
în fiece tufiş
se leneveşte cîte-un şiş,
cînd în buricul cerului
el, timpul, stă-n genunchi
împriponit de-o stea
. . . . . .
Pe cinstea mea,
aţi dat destulă ţîţă la păduchi!

Ploieşti, sîmbătă 6 februarie 1955

ÎN CÎRCIUMA LUI MALASTROPU

În cîrciuma lui Malastropu
zac muşte moarte pe tejghea
Doar una-i vie, dar şi ea
îşi dă obştescul ort în stropu
de vin scuipat pe duşumeaua
din cîrciuma lui Malastropu

E fără raze astăzi steaua
şi şchioapă de-un picior e masa,
acoperită cu priviri pierdute

E pretutindeni vino-du-te
de jerpeliţi, purtîndu-şi casa
în sticlele din buzunare.

Un zid din crîşmă e stropit
cu resturi de mîncare prinsă-n chit
şi, pistruiat de muşte, are
un altul pete de duhoare

Aicea m-am tocmit hamal,
în cîrciuma lui Malastropu
stropită cu acorduri de ţambal

Dar am slăbit cumplit,
precum o muche de cuţit
că ideile, ale dracului, mi-au rămas
largi de tot

Bucureşti, vineri 11 februarie 1955

CEASLOVUL

(pagină de jurnal intim)

I

Am cercetat azi ziuă-n pod
o ladă ferecată, cu canaturi,
cu poze galbene lipite-n laturi,
ce hodinea sub praf şi glod

II

Şi un ceaslov doar am găsit
mîncat de carii şi uitat de vreme
Părea veşmîntu-i ponosit
miresme de odăjdii să-mi recheme

III

Modelul florilor ce ochii-ţi fură
se zugrăvea pe fila-ntîi
Mai jos se înflorea o scriitură
ce pune folii căpătîi,
împodobind ca un sărut de iudă
colţarul galben şi zbîrcit...
Şi ceasuri lungi am tot privit
de-am descîlcit-o mai apoi cu trudă:

IV

“Acest ceaslov ie cumpărat dă mine,
diaconul Pandele din Văleni,
pă patru lei şi şapte bani, iar cine
mi-l va luare îl blestem
să n-aibă parte şi nici procopseală...

(Cînd peana şi-a luat-o din cerneală)
să-i putrezească gîndul!”

V

...Bătrîn şi hărtănit ceaslov
uitat de mult pe fundul lăzii goale,
în podu-n care şoareci dau tîrcoale
Ceaslov bătrîn, bătrîn ceaslov,
aduci noianelor de ani
întipărit în fruntea albă-a filei
pe-acel ce-a cumpărat lumina zilei
cu patru lei...
        şi şapte bani

februarie 55

PRIMĂVARA

Primejdii dulci alcătuind sub gene,
mi te iveşti istovitor de dulce
cu sînii bulbucaţi zvîcnind să culce
pe ei sărutul lutului, alene

Te stingi încet din mine, iară
sub piept loveşte-n caldarîm o minge
şi ziua pe trotuare se prelinge,
lăsînd în urmă-i iz de primăvară

Alături de mocirlele uscate
ies pomii toţi cu trunchiurile-n floare
Hei... zi cu soare-n zare,
spune-mi, oare
cam cîte fete-s astăzi deflorate?
. . . . . .
Un orizont pierdut, cu buze roşii
sărută-n creştet noaptea pe hotare
Cocoarele revin din depărtare
şi mod în primăvară ofticoşii...

Buc., vineri 18 feb. 1955

STRADA BERZELOR

Străduţa noroioasă,
înşiră căşile bondoace
cu varul burduşit ce se desface
şi-n poartă cîte-o salcie pletoasă.
Sunt pline de mîncare
prăjinile avînd în vîrf grătare
pe care porumbeii se scoboară,
de o înghit şi-apoi se duc.
Mioara trage după ea cu sfoară
un cuc de cauciuc.
Bătrînele la geamuri stau de pază
E sîmbătă de dup'amiază
şi e senin de tot. Nici pic de vînt.
Puternică la văz, lumina
întinde umbre clare pe pămînt
şi ies la porţi privind cu jind
nevestele, boscorodind,
şi iese în combinezon Gherghina.
Se duce iarna de pe-acuma,
cum s-a mai dus şi-n alte rînduri;
în colţ, o pompă învelită-n scînduri
se scurge-ntruna.
Stau rufe gălbejite pe frînghie
şi prin noroaie cîinii se miros;
cu păcură de la rafinărie,
se scurge Dîmbul unsuros
la capul străzii sub podeţ;
Şi ziua-n sălcii dă să fie,
cu ochiul stins şi mălăeţ.
. . . . . .
La Siţa-n curte moare-un porc:
(horc, horc).

Ploieşti, duminică 20 februarie 1955

PRIMĂVARA

Primejdii dulci alcătuind sub gene
mi te iveşti, istovitor de dulce
cu sînii bulbucaţi zvîcnind să culce
pe ei sărut de lut, alene

Şi prinde-aevea alăuta lină
s-adune-n strune năluciri de şoapte
urzind unduitor că peste noapte
s-a spart în raze albe luna plină

Buc., joi 24 februarie 1955

BILET

Anico,
    ştii că-n urbea mea
se află-n margini o grădină
cu bănci şi cu poteci de tină
Cu pomi, cum sunt în urbea mea.

Aici, tot fel şi fel de ţînci
lovesc o minge întocmită
din cîrpe şi din dinamită,
că prea buşeşte ţîncii-n brînci.

Şi tot aici e, în boschet,
aşezătoarea, ştii tu care,
aceea unde fieşcare
tăcut, tăcut de tot, şi-ncet

ne-am iscălit cu un cuţit.
Anico, ştii că Gheorghe-n vreme
o a zărit, dar nu te teme
că n-are numai el cuţit!

Auzi tu, nu ştiu încotro
s-or fi găsindă nişte cuie,
că am cătat de tot şi nu ie
de fel în urbe... Apropos:

Nu trebuie să spui la nimeni
        de treaba asta!

Bucureşti, sîmbătă 26 februarie 1955

ŢAPUL

Simţind că vinele-i se rup,
un ţap zări în faţă-i lup.
De zăpăcit şi de buimac
aşa-l picni la coadă bîţu,
c-abia mai scoase-un “cuţu, cuţu”,
proptindu-se de un copac.
Şi svîc, pe-alături, ochii-i, plînşii!
Dar lupu, cutră şi putoare,
întinse mutra-i zîmbitoare
ajungătoare, lunguiaţă,
şi i se proţăpi în faţă
lăsînd cărare între dînşii,
de-o zvîrlitură de vătrai;
Zbîrlind pe şiră coama-i creaţă,
se bucură din strungăreaţă:
– Zi... “cuţu-cuţu”, hai?

Buc., vineri 4 martie 1955

ATUNCI – ROMANŢĂ

Era adînc, era tăcut,
picau pe jos andante
foiri de foi, cînd între noi
l-am rechemat pe Dante.

Eram absurd şi spălăcit
şi, lighioană dragă,
de ghiduşari zburau bondari
zbenguitori, în şagă.

Era o broască lîngă lac
micuţă şi ţestoasă
Un stîlp de lemn şi telegraf,
vroia scîncind, acasă...

...Şi becul a rămas stingher,
în mijlocul luminii...
Trecu în gînd, pe lîngă noi,
Francesca de Rimini.

Ceva micuţ de tot şi viu
s-a strîns în carapace,
Năsucă, ai strîmbat din glas
şi-ai zis că nu îţi place.

Buc. miercuri 9 martie 1955

ARS POETICA

Cuvîntul moare în tăcere
Se abate înjunghiat de vis
şi vrea bacşiş şi vrea durere,
şi-ntinde pumnul drept, deschis

Atîta aur pe icoane
prea în zadar s-a spălăcit,
căci găozarii cu plocoane
abia acum au conăcit

Şi-şi geme-n sine universul
beţia stearpă de haşiş
Mă doare surd,
mă taie versul
cum simţi nevoia să te pişi.

Buc., vineri 11 martie 1955

ÎN TEI

Papaciocari şi geanabeţi
se-ntoarnă cu ciomege beţi
De cap de om un chil de spirt
au gîlgîit în colţ la birt
Şi-s rîgîiţi şi cîrni la başcă
de după rang, de după gaşcă...
îngîdilînd la gîlci oboiul
c-aşa-i dichisul de-a războiul...
Şi geanabeţi papaciocari
(să-i trag în rîrlă de coţcari)
ţi-au căptuşit cu bocet ochii,
uda-i-ar rîşna babei Dochii...
...Şi ce e dacă-n caldarîm
ginii cuvîntul gargalîm?!
Sub baldachin de-i baeram,
să ştii că-i baeram de săbii.
. . . . . .
Gagico, fa, văzuşi pe ram?
sunt şaptezeci şi opt de vrăbii!!...

Buc., miercuri 16 martie 1955

PĂMÎNT ARZÎND

Mai ţii minte ceaţa-n gînd?
...Răscruci în jos, răscruci la cruce,
şi-n ochii negri la răscruce
pămînt arzînd, pămînt arzînd!...

Şi nopţile ne-au fost întregi.
Întregi au fost şi cele zile
cînd stîncile din şapte mile,
au chibzuit în visuri, legi.

Pămînt arzînd, pămînt arzînd...
am ridicat în tine schele,
nu să te urci pe ele-n stele
...Căci stelele nu-s tot pămînt?

Buc., joi 17 martie 1955

LA MARGINEA PLOIEŞTIULUI

ÎNSERAT

(*Înserare*)

Sperietoarea ciorilor stă, şleampăt,
în lanul cel răstălmăcit de vînturi
şi pîrîie cu ghiotura, din scînduri,
scîrbită rău de-atît şi-atîta cleampăt.

Încet, din urmă, adunîndu-şi paşii
Ion răsare-alături pe cărare
cu mîinile-afundate-n buzunare,
aşa cum a gîndit că fac borfaşii.

Cu faţa alungită şi plouată,
pe muşuroiu-nvăluit de seară
se-aşează răvăşit din cale-afară
şi-ndrăgostit de cinci femei de-odată!

Buc., vineri 18 martie 1955

OF, DOAMNE... CEAŢA E TÎRZIE

Of, Doamne... Ceaţa e tîrzie
şi nu mai rag tramvaie-n drum
şi-s singur sîngelui, de-acum,
fugit din zid de puşcărie.

De ce te măsluieşti cu cridă
Of, Doamne... Nu pieri... Te-aud...
În ramul primăverii, ud,
se sbate fluturu-n omidă.

Răşina-n vine se-nfioară
Mă arde gîtu. Aş bea un ţoi.
Tu-mi visurile de puţoi;
nu dau pe mine-o para chioară.

Şi luna, luna, rece-n spaţii
încheagă nopţi cu chiu cu vai.
De ce nu-s, Doamne, un tramvai –
te-aş duce-n mine nouă staţii...

Buc., Duminică 20 martie 1953

OF, DOAMNE... CEAŢA E TÎRZIE...
(Variantă definitivă)

Of, Doamne... Ceaţa e tîrzie
şi nu se-ncheagă noaptea-n drum
şi-s singur sîngelui de-acum,
scăpat din zid de puşcărie.

De ce te măsluieşti cu cridă?...
Of, Doamne... Nu pieri... Te-aud...
În ramul primăverii ud,
se sbate fluturu-n omidă.

Răşina-n mine se încinge
Mă arde-n gît. Aş bea un ţoi.
Of. Doamne... vino înnapoi,
căci mîine, peste zori, va ninge.

Buc., Dum. 20 martie 1955

LA MARGINEA BUCUREŞTIULUI ÎNSERAT

Se poartă fiica Irinuchii
cu ochi albaştri şi pantofi de lac,
în care i se oglindesc genunchii
şi două pulpe groase de malac.

Adesea, risipită-n fuste,
se-adună din pantofi crescînd duios
spre unde are aranjate şuste,
c-un sutien înstrîngător la os.

Adesea îşi adapă fruntea
la umbra unui păr neînţeles,
păşind prin sine şi, în parc, pe puntea
împotrivită peste rîul des.

...Cînd trece-aşa, întretăiată-n grai
legănător şi împlinită-n graţii,
regret profund că nu sunt un tramvai
c-aş duce-o-n mine nouă staţii!

Buc., miercuri 23 martie 1955

CÎNTEC ÎNCET

Motto:

„...o... lala ri o...
la... la
o...

Stăpînă-a pomilor din drum,
a pomilor uitaţi în drum...
pe lîngă-acelaşi felinar,
retrec hoinar... hoinar... hoinar

Mi se lipesc, tăcut ivăr
alene funigei în păr...
se duc pe rîul prins în tei
lumini prelunge, funigei

Şi trec hoinar... hoinar... hoinar
cu pumnii strînşi în buzunar
cu şişul singur în carîmb,
pe lîngă gardul ştirb şi strîmb

– Hei... arborilor...

Vineri 25 martie 1955
(de cu noaptea precedentă dimineaţa, pe lîngă Dîmboviţa)

ZO TE CUŞTE

Nu-n negură deasă şi ceaţă
e ceasul cînd caii se fură
Ci-n tunet pe fulgerătură
dîrlogii şi frîul se-nhaţă

Dai... arde fitilu-n pistoale
Aleargă-n coclau herghelie
Şi mîine... şi mîine-n chindie
ne-adastă muierile goale

Şi nu e-n întineri vre-un han
pe mama cîrlanilor iute
S-o prinză din urmă cînd du-te
de-o schimbă în piei de-astrahan

Bătrîne, hei, pleacă-te-n faţă
Măi, fire-ai să fii de vătui
Nu eşti tu acela să spui
Cît ochii-ţi de noapte au viaţă

Atîrnă pe limbă răscopţii...
Te-apropie bocet de cîrlă
Răchita-ţi ascunde o tîrlă
e tîrlă de gînduri a nopţii.

Copita nu tropotă, zbori
că el, căpitan de judeţ,
ne-a pus scăfîrlie-n preţ
pe galbeni şi arginţi sunători

Cîmpie, te vîră în zări!
Fii mută, că trecem călări,
fii mîndră că trecem alai
noi, hoţii de cai!

Către Natalia Pătărău
(martie 1955)

ADIO,-I ULTIMUL SĂRUT...

Adio,-i ultimul sărut...
Butuci zemoşi de crîmpoşele
cu viţă tot, cu vînă-n lut,
te-au fost mustit din bobi, femeie...

S-au dus în vînt nescrise cărţi
prin codrul negru, de cîmpie,
de-au clătinat în multe părţi
ştirbiri, crîmpeie de hîrtie.

Adio, dar; 'nainte mergi
spre dealurile cocoşate...
M-au judecat la tălpi cu vergi
descîntece din paişpe sate

dar n-ai ştiut: cîntarea-n roţi
şi vremea-n crenge nu adastă
E spartul tîrgului la Moţi
şi voi să-mi cumpăr o nevastă.

De cînd era Isus căprar
cîmpia mea undind se scaldă
cu scremături şi bălegar
să-ngraşe-n aburi jimbla caldă

Ceresc parfum de jimblă caldă...

Buc., sîmbătă 2 aprilie 1955

SAMBĂ

Şi, şi şina
plînge sînge,
sînge, sînge,
sînge, sînge,
şerpi de sînge

Şapte şişuri
şir de şişuri
plîng tăişuri
şir de poduri
şi şuvoaie
de noroaie-n
şir de şişuri
sînge, sînge

jos la ace,
între ace
printre ace
trece trenul
trece trenul
şi, şi şina
şi, şi şina
şuşoteşte:
Mort e Gheorghe
mort e Gheorghe
binghibinghii
bungubanga
binghibinghii
bungubanga
bungubanga
bungu, banga
bungu, banga
eşşşşş . . . . . .

Buc., luni 4 aprilie 1955

CÎNTEC FURAT

Hei, pumnul meu, în tine-nchizi
scîrbos de multe deşte
şi bezna-n cer se rugineşte
şi fieru-n lut se rugineşte.

Bă, zîmbăreţilor stupizi,
ce vă chiorîţi încoa' tîmpeşte,
cu mutre de sudalmă?
S-a spart paharul strîns în palmă
şi curge vinul alb pe masă?...

Ce-mi pasă,
ceara mă-si,
curgă!

M-aşteaptă-afară iapa murgă
şi-am s-o întind fără habar,
să scuip cu mine-n colţuri zarea:
l-am spintecat pe lăutar
şi am furat din el cîntarea!

Buc., luni 4 aprilie 1955

MIEZ DE CODRU

Ahaaa... mînia mea,-n buric
aduci prinosul de merinde
la steaua mă-si, strălucinde
minunăţii de mizilic.

Scrîşnetul orb de buzdugan,
sborşind prin codrul sterp de felu-i
petrece nevăzut acelui
înşirător şi vis şi van.

Ei şi? Deşirătorul timp
te-a înghiontit... Ia dă-l la dracu'.
Să-şi urce-un singur gînd aracu',
e ceasul ielelor în cîmp.

Rîşneşte peste el cafea
aşaa... şi peste trei coline
Rîşneşte bine... bineee... bineee
Hîhîhăhă – ha-ha hahaaaa...

Buc., marţi 12 aprilie 1955

CÎNTEC SINGUR

Te-am hotărît cu ochii negri,
deci fie noapte-ncercănată!

...rămas departe, printre crenge,
mă cheamă gîndul tău de fată.

Le-ai adunat în ochi cuvinte
neştirilor nepîngărite...

Tîlhar hoinar, cu văz albastru
şi nins pe umeri de clipite,
mă-ntorc, fugit din munţi, să mîngîi
făptura umbrelor păgînă,
ce-alene luna peţitoare
ţi-a îngînat-o pe ţărînă

şi nălucirile de sînge
pe valea nopţilor s-or pierde,
doinindu-ţi lin un cîntec singur
“Hei, frunză verde...
...frunză verde...”

Buc., marţi 19 aprilie 1955

LA CALUL BĂLAN, CÎRCIUMĂ ŞI HAN

Zicea că i-am vrăjit nasol,
că fac mişto la parastase
...mă tot miram ce-o gîdilase
de-a dichisit-o-n ochi un trol.

Şi mi-a suflat-o, mă... de-a gata,
călca-i-ar dricu' arătarea
Cîntai, cîntai, dar vezi cîntarea
mi-a încălzit doar beregata.

Mă arde sub cămaşă coasta,
mă seacă dur, prea dur, abraşa,
sau bă... m-o fi durînd cămaşa
şi eu nu ştiu nimic de asta.

Sunt şmecher, eu? Eu, mă? Ce zici...
C-aşa-mi turnă la-nghesuială
Dar vezi, m-am prins; e pe gineală,
c-o arde-n muscă d-un carici.

M-a uns cu găinaţ de zînă
şi tocmai cine... O cartoafă,
o ştoalfă talciocară, oafă
Ei şi? De-o gîdilă... rămînă!

Ochitul, vorbele îi put
dar dă-o-n suflet de gagică
. . . . . .
Ai oasele la tine, Gică?
Te fac pe zece un barbut...

Buc., joi 12 mai 1955

CÎNTEC SINGUR

Mă-ntorc, la tine mă întorc
Doiniri să se-nfiripe!
Se frînge timpul între crengi
în ore şi în clipe...

Hei... mîine-am să-ţi aduc în ochi
de-mi vei ieşi-nainte,
un cîntec vechi, un joc de doi
din sînge şi cuvinte

Cîntări de ocnă şi de dor
mă dor şi mă adună
Azi codrul tot, tîlharii goi
s-au murdărit cu lună

Mă-ntorc, la tine mă întorc
prin noapte şi prin gînduri
Rămîn nescrişi, în urma mea
copacii, rînduri, rînduri

şi calc aşa, fără să vreau,
cu tălpile murdare,
pe umbra frunzelor de tei
uitată în cărare

Vineri 20 mai 1955, Buc.

SUB CARUL MARE

S-au coborît doi corbi de sus
în pletele tîlharului răpus
şi-au amuţit acolo nemişcaţi
la fel în pene, ca doi fraţi.

Şi-i curge trunchiul înapoi
amestecat cu ierburi şi cu ploi
spre-afundul cald al viermilor de lut
ascuns amarnic şi zbătut

S-au coborît încet doi corbi
ca văzul de înneguraţi şi orbi
Prea des în aripile lor, surori,
sburase cer plouat cu nori

Duminică 22 mai [19]55 Ploieşti

PRIMĂVARĂ

Primejdii dulci alcătuind sub gene
mi te iveşti, istovitor de dulce
cu sînii bulbucaţi, zvîcnind să culce
pe ei sărutul lutului alene.

A prins aevea alăuta lină
s-adune-n strune năluciri de şoapte
urzind unduitor că peste noapte
s-a spart în cioburi albe luna plină.

Încinsă-aprins cu brîu de sînziene
te-ascunzi de după vis învins, iubită,
şi dinadins abia te laşi ghicită
primejdii dulci alcătuind sub gene...

...Aş vrea să fiu spînzurat de limbă!

Sîmbătă 4 iunie 1955, Buc.

MĂRTURIE

Arşiţa tălpilor
nu ni se mai scurge în trotuar,
căci picioarele ni-s încălţate
nu în pantofi,
ci în cismar.
Umerii nu mai şterg cu umbra
trotuarul,
căci nu-s îmbrăcaţi în haine,
ci în croitor.

Dar pumnii,
pumnii
îşi scuipă umbra pe ziduri,
căci pumnii
îşi scurg arşiţa printre degete.

Zgîiţi-vă, chiorilor, la noi!
Nu-i aşa că suntem chipeşi?!

Iunie 1955, Buc.

PARALIZIE

În miez de fier şi-n trup închis
aud cum se rotesc tăceri
de mîine aşternut pe ieri,
de somn arhaic, fără vis.

Un cer de gură înstelat
îmi linge sufletul, domol,
din si bemol spre la bemol,
cu raze negre şi scuipat.

Se rugineşte bezna-n cer;
n-am limbă, n-am, nu pot să-njur,
mi-e somnul greu şi port în jur
doar fier şi fier şi fier şi fier.

Buc., marţi 20 iunie 1955

CÎNTEC DE TRANŞEE

Chircit, păduraru-şi svîcneşte-n femeie
cu ropotul fugii de ciută
sămînţa pădurii-n fetia gemută
a cerului scurs în tranşee.

Mă doare-n ureche un cîntec stătut,
cîmpia mi-adoarme în nară
şi ţeasta mi-atîrnă spre lună, e seară
şi mut se lipeşte tot lutul de lut.

Hei... viermilor, viermilor. Sunt!
Prea fulguie clipa-n coline...
Sămînţa mă doare; sămînţa e-n mine
şi astăzi m-oi naşte pămînt.

Duminică 10 iulie 1955, Ineu

CÎNTEC MUT

Prin smîrcul noroit în valea seacă
ţesută-n fire lungi, de tort,
se opintesc căruţele să treacă,
albastre, peste Crişul mort.

Copacii putrezesc încet, în plete,
îngenuncheaţi de-atîta rod
cînd greierii căruţelor încete,
ascunşi în osii, rod şi rod

privirea crengilor jugastre,
nedesluşirile de pîrg...
Şi tot se duc căruţele albastre
şi poate că în zori e tîrg.

Prin smîrcurile Crişului mort, Iulie [1]955.

FUG CERBII

Fug cerbii vineţi, cerbii,
în nesfîrşitul azi,
goniţi din munţii singuri
chemărilor furtunii...
Ei, hai, hăieţi, e vremea,
să aţîţăm tăciunii;
destul fumarăm gerul
cădelniţînd prin brazi.

Zadarnic printre crenge
ţîşneşte din buştean
privirea îngheţată,
cu apele-ngheţate,
o să ghicească cerbii
cînd palizi vor străbate
cîmpia mărginită
de lună şi alean

Fug cerbii vineţi, cerbii,
din codrul coborît
iar crivăţu-şi descheie surd
buciumul şi zeghea
şi să intrăm în pături
şi-n seară pîn' la gît!

Sîmbătă 6 august 1955, Ploieşti

GRAI SUPT LA SÎNII CALZI AI MAICII

Grai supt la sînii calzi ai maicii,
strivit în buze te dădură
ca un sărut din gură-n gură,
din jalea mioriţei, bacii.

În munţii ninşi cu ochi cărunţi,
goniţi în tainice tăceri
de mîine aşternut pe ieri,
destul te-am obrocit, în munţi.

Adună-ţi dintre vremuri iezii
zbucniţi, pe care ţi-i păscură
în sînge,-n chiote, în ură
Neculce, Creangă şi Arghezi,

şi-n codrul scorburat de furi,
la cei ce te-au vîndut pe stele
în ceas de noapte, printre iele,
Dumnezeieşte să înjuri.

Şi-apoi spărgînd în frunze lyra
să rîzi, să rîzi, pocnind din deşte,
precum ai rîs dumnezeieşte
în tine, cînd muri Zamfira.

În munţii ninşi cu ochi cărunţi,
gonit în tainice tăceri
de mîine aşternut pe ieri,
destul te-au obrocit, în munţi.

Din Eminescu înapoi,
hai, grai de oameni liberi, vină
în frunţi ce-au năduşit lumină,

în pumnii noştri mari şi goi!

terminat miercuri 10 august 1955, Ploieşti

BOALA MOTANULUI

(reluare)

I

Motan m-aş fi dorit să fiu
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,
cu gheare şi musteţe lungi,
c-un ochi verzui
şi-un ochi căpriu

II

La ora cînd tîrîş-grăpiş
zăpada nopţii se adună
eu, cocoţat pe-acoperiş,
să urlu a pustiu la lună

III

Şi-atuncea, şapte gospodine
să dea cu bolovani în mine
şi să mă-njure surd, de Domnul,
că le-am stricat, urlînd, tot somnul

IV

De sus, din vîrful săptămînii,
să le rînjesc urlat, scîrbos:
nu stăpînii,
precum fac cîinii pentr-un os

V

Şi iarăşi şapte gospodine

să dea cu bolovani în mine,
iar eu să urlu, urlu-ntruna
atît cît n-o apune luna

VI

Motan m-aş fi dorit să fiu
cu coada-n sus, cu blana-n dungi,
cu gheare şi musteţe lungi
c-un ochi verzui
şi-un ochi căpriu

VII

Cînd zorii ziua o deznoadă
să mă tot duc, să mă tot duc
şi tinicheaua prinsă-n coadă
s-o zdrăngănesc pe străzi, năuc

VII

Jegos şi obosit, apoi,
cu maţele în liturghie,
să mă adun, să mă-ncovoi
prin albiturile-n frînghie

IX

Ca-n faţa unui şobolan
spinarea să mi-o fac colan,
să scuip, să scuip şi-n urmă iar
hai-hui să plec pe străzi, hoinar

X

Pisicile de prin vecini

să le gonesc pe la pricini,
să-mi fete fiecare-un pui
c-un ochi verzui
şi-un ochi căprui

XI

Iar cînd o fi uitat să mor,
la cîrciuma din mahala
sorbită-n cana pumnilor
poşirca acră viu să stea

XII

"*Hei... viaţă, viaţă...*
ieşi din cort
hai, pune-mi-te iar pe danţ...
te uită...
zace colo-n şanţ
motanul mort,
motanul mort..".

joi, 11 August 1955, Ploieşti

MUNŢII

Bătură în zăpadă lupii
cu pas înfipt, talanţi şi rupii
în ceasul ăsta, cînd nu ştie
noptirea-n crenge să se împle
Îmi urlă lupii-ncinşi sub tîmple
ceas sîngeros de haiducie
Muierea mea cernită-n plete
hai, dă-mi paharul plin: mi-e sete!
Strămoşii se rostesc în mine
cu sfîrcul asupru-al munţilor,
tînjit şi ars în ochii lor
cu doine prăvălite-n vine...

Pieptiş, ferelnic, drept, pe lături,
în stînca linsă de omături
tot urcă, urcă amărui,
şi mersul singur se ogoaie
legat de mîini şi de ţurloaie
cu funiile vîntului

Păroşi, înneguraţi şi goi
încremenesc aşa, şuvoi,
la pieptul dur al sfintei doici,
cu scoici în el şi ierburi multe,
căzuţi în brînci să mai asculte
odată, mările în scoici...

Vineri 12 august 955, Ploieşti

VIN PLOILE

Auziţi, rîndunelelor joase:
norul sur ca o raţă sălbatică moartă
se ducea mai acum
peste ochiul meu, alb-cenuşiu.
Şi i-am zis să îi spună iubitei
că-i sunt zilei acesteia, pustiu.

Auziţi rîndunelelor joase:
s-a topit mai întîi
capul alb şi aripa cea stîngă
şi-apoi lin şi-a pierdut din vopsea.
Cînd ajunse departe, pe zare,
norul sur ca o raţă sălbatică, moartă,
orb cerului, ochilor singuri,
nu mai era.

. . . . . .

Vin iar jos, printre ierbi, cu zbor tîmp
rîndunelele-ntins, după rouă.
O să plouă la noapte pe cîmp,
o să plouă...

Marţi 16 august 955, Ploieşti

DE LA VRĂJITOARE

Cu ocazia intrării lui T. Arghezi în Academie

I

Noapte, noapte ceţoasă...
...al dracului drumu spre casă
Prundiş zdruncinat, să-ţi rămîie
măsele de piatră-n călcîie.
Coptură în ţîţe, jăratec în pîntec
stă plopul izbit de descîntec.
De vrei la vedenii să zbieri,
ţîşnesc dintre buze tăceri.

II

“– Mda... dacă găsişi cu cale
să pici la baba, cu parale
Nu mă bucur eu, maică, la omu sărac:
un pol de fieşcare drac
De... să-l cinstesc, muiere,
cu fiertură de stele şi fiere.
Mie mi-i da
cît te lasă inima...”

III

Noapte, noapte ceţoasă...
...al dracului drumu spre casă.
Glasul pasului urcă-n gîtlej
scîncet de prunc şi de vrej
Întunericul, bezna te simte
dincolo de ani şi de cuvinte.
Se sting hotare amare
în amintire şi în felinare.

“– De… de-a căzut la păcat,
s-a-ncurcat omu? S-a-ncurcat!…
La ce-are baba nouă, drac de drac
ca să-l dezleg şi să-l înşfac.
Să n-am parte de zile… şi lasă
de nu ţi s-o-ntoarce bărbatu acasă
izbăvit, maică, c-ai rămas
durută, cu burta la nas…”

V

Noapte, noapte ceţoasă,
al dracului drumu spre casă.
Afundate de-a-ntregul în beznă,
sfîrşeală-n genunchi,
sfîrşeală în gleznă,
Goniţi de sub frunte-n ţipenii,
ochii apucă-n neştire vedenii:
Sub felinare striviţi cîteşi doi,
nasoale stătute, nasol…

miercuri 17 august 955, Ploieşti

GÎND

Inimă
fii simplă ca moartea
Lucrurile simple nu se pot dovedi
şi sunt atîţia morţi în jur...

Vineri 26 august 955, Ploieşti

CE VIS CIUDAT MĂ STRĂBĂTU AZI NOAPTE...

Ce vis ciudat mă străbătu
azi noapte...
...Ardea spitalul cu bolnavi cu tot
şi flăcările sfîrîiau în cărnuri
rîs alb, cutremurat, de savaot.

Ce rîs, ce rîs mă străbătu
azi noapte...,
ce rîs de ziduri prăbuşite
strivind sub ele urlete, clipite
şi razele căzute ale lunii...

şi luna... cum mai fulguia azi noapte
pe străzile pierdute-adînc în vis...
şi cum mai fulguia pe cărnuri arse
desfrîu de flăcări şi de vis ucis.

Ce flăcări prăvăleau azi noapte
rîs fremătat şi alb şi savaot...
Ardeau, ardeau puroaiele azi noapte,
ardea spitalul, cu bolnavi cu tot

Luni 29 august 955, Ploieşti

(Poezie apărută la trei zile de la debutul publicistic din **Tribuna,**în **Gazeta literară** nr. 12 – joi, 20 martie 1957, cu titlul impus de "1907"; n.e.)

DE-ATÎTEA ORI

De-atîtea ori m-am vrut prin ani,
hoinar...
dar mi se zbat în tîmple, şovăiţi,
şi sînii tăi ca doi genunchi juliţi
şi vinul lor amarnic, de Cotnar.

Sept. 55, Buc.

MUTU

Pornise-azi noapte iar să meargă,
mutul,
şi, Doamne, cum cerca cu talpa lutul
încins de flăcări şi umplut de scrum,
s-a încîlcit gemut cu fruntea-n drum.

A tot icnit, s-a încleştat, şi iată
se desluşiră-n umbra cufundată
puzderie de Om ce tot se strînge
încet, să-l vază cum borăşte sînge.

Şi Unul, cu picoru-n plină stradă
l-a-ntors cu faţa-n sus, ca să se vadă:
– "*Mai dă-l în mă-sa,*
c-a picat în şanţ
duhnit, beat mort,
şi fără nici un şfanţ !".

...Doi şfanţi i-au mai rămas
de la bodegă
încremeniţi în ochii lui de cegă,
dar, Doamne, ei de unde vrei s-o ştie,
cînd cale de un strigăt, e pustie...

Luni 12 septembrie 1955, Buc.

CE MAI AŞTEPŢI ?

Ce mai aştepţi? Hai, pleacă, du-te...
Cîmpia cu plămîni de iarbă
aceleaşi cîntece tăcute
le-ndrugă, veştedă şi oarbă

Îşi tăvăleşte noaptea-ntr-una
uitarea lutului în sine
şi n-o să mai răsară luna,
căci ai pierdut-o, orb, în tine

Acelaşi lung şi cald răsuflet
în plopii tresăriţi, se-ascunde,
ca să-ţi arunce, surd, în suflet
un pumn de strîngeri şi de unde

Se tăvăleşte noaptea-n tină
şi tot nu vezi că ora-i seacă
şi tot mai crezi că o să vină
Ce mai aştepţi? Hai, du-te, pleacă...

Bucureşti, sept. 1955

TREC TANCURILE NOASTRE MÎNDRE

taci,
mă aştept să reintru în mine
şi vom rîde, mîndri, împreună
cum nu rîdem acum
...trec doar tancurile noastre,
ale noastre!
ale noastre!
să rîdem mîndri, împreună
şi totuşi în mine
e-o strună plînsă
m-aştept să reintru în mine
şi vom rîde mîndri împreună
trec tancurile noastre,
trec tancurile noastre, mîndre...

Buc. oct. '955

CÎNTEC DE TOAMNĂ

Măi, cuţule,
eu sunt Stănescu Hristea,
ştii?
Stănescu Hristea, poetul îngerilor.
Cui, ce-i pasă?

Măi, cuţule,
m-am luat prea în serios
cu mîinile de suflet,
aşa că-l voi vinde
la talcioc,
să-ţi cumpăr pe el, ochii.
Cui, ce-i pasă?...

Am atîta pămînt în mine
cît într-un cîmp cu iarbă udă.
Nu-l auzi cum sună?
Am adunat trotuarele, toate,
sub tălpi.
La marginea timpului,
lunii îi picau pe jos razele
ca unei hîrci.

Am strîns dinţii lunii
la marginea timpului,
şi mi-am făcut şirag de mătănii,
căci ţara nu avea
nici munţi
nici timp
nici cer.

Cui, ce-i pasă?...

Buc., oct. 955

ANTI ARS POETICA

Foaie verde fir lalele,
din puzderia de stele,
Galaxii, cuvînt, luceafăr,
bolovani în pieptul teafăr,
inimă în piept bolnav
stă luceafărul jilav.
Diamantul în gunoaie
te dospeşte, te ogoaie,
de auzi voce năroadă;
cîini cu Galaxii în coadă,
patimi, vers cuvîntului,
cîinele pămîntului...

Foicica macului,
să ne ducem dracului!

Buc., joi 27 oct. 955

ÎNGER VERDE

Tu eşti bătrîn, mă, îngere!
Surîsul a-nceput să-ţi sîngere
şi fulgii aripilor moi, de jad,
frunze moarte gem şi cad
Gingia peticită surd cu dinţii verzi,
în gîndul meu nu ţi-o mai pierzi
şi paşii tăi de vis şi de bătrîn
în mine, moi, nu mai rămîn
Dulci năduşelile reînflorite
din porii verzi ai pielii de argint,
în nări, în sînge, în clipite
nu mă mai mint

De piele dezbrăcat, tu, îngere,
muşchii n-au să îţi sîngere
nici beznă verde şi nici lut
ce-ţi este peste ei sărut
...Gol, dezbrăcat de piele şi de vis,
te-ai naşte poate-n gînd ucis
şi vine moi şi ciufulite
ţi-ai pieptăna cu mîini ghicite
Mîinile verzi, prelunge moaşte
de patimi dulci şi pămînteşti

...Poate că Domnul nu te-ar recunoaşte
crezînd că eşti...

Buc., noiembrie '955

AŞTEPTARE

Tăceri stridente, trotuarele îngheţate,
rebele,
îşi amintesc paşii din ele.

Surîsul tău amărui, funigel
pluteşte-n amintiri, stingher.

Furi azilnici se scurg
în cenuşa vărsată de-amurg,
fluturîndu-şi cenuşii comorile
Monezi cad din turn orele
pe-acoperişurile sticloase şi se duc,
se duc

Nu ştiam că merg prin materie năuc
şi că iarna îşi flutură cenuşie
tăcerea stridentă; strada pustie.

Nu mai vreau să vii.

Se surpă schelării şi cad
aiurea, cu trosnet surd de brad.
Zidurile rămase departe
îşi răvăşesc în mine ferestrele sparte.

Liniile se despletesc şi curg
în cenuşa risipită în amurg
şi vîntul rece, vîntul oarecare
monezi de aer zvîrle pe trotuare.

Copacii te-au pierdut
din ramurile goale
frunză hohotită, pe şanţuri, canale

Privirea ruptă de pleoape către ei
ca nişte funigei pluteşte,
vineţi funigei...

Tăceri stridente,
trotuarele îngheţate, rebele
îşi amintesc paşii din ele

Buc., noiembrie 955

CÎNTEC ÎNSERAT

lui Mihai Eminescu

Nu privi la cel jugastru
cu frunzişele întinse,
înmuiate-n vin albastru,
albăstrit de stele stinse.

N-o să-ţi pună niciodată
calda frunzelor neştire,
nici surîs pe buze, fată,
nici cuvinte în privire.

Din frunziştea lui măiastră
ruptele, albastre lamuri
nu sunt depărtarea-albastră,
depărtarea frîntă-n ramuri.

Hai, iubită, din poeme
vom fugi cu pas de iele
într-o margine de vreme.
...Timpu-i cimitir de stele.

Rîuri străbătînd tăcerea
cu pumnale reci, de apă,
vor tăia spre nicăierea,
între vis şi cer, o pleoapă

şi or sparge-ntrînsa soare
şi-or aprinde-ntrînsa lună...
...rîsul gol de oarecare
îl vom rîde împreună.

Aţipirea din înaltul

leagăn braţelor de hidră
ne va curge unu-ntr-altul
ca nisipul în clepsidră.

Ah, ce-om rîde împreună,
vor pica pe noi, pe şoapte,
raze din gingii de lună,
dinţi de lapte, dinţi de lapte!

Din gingii căzuţi, de soare,
aur – dinţii hîrcii hîde
ţi-i voi prinde-n pălmi odoare.
Ah, ce-om rîde, ah, ce-om rîde...

Adormit în hău albastru,
albăstrit de stele mute,
nu privi la cel jugastru
cu frunzişele tăcute.

Buc. noiembrie 955

* * * [Palindrom]

Dus aici beţiv opal
Lapoviţe bici asud
Dur, o vietate, cal –
La cetate – inor ud...

AMIEZI DE NOAPTE

Vin vremuri roşii, de răscoală,
să împle vîrf privirea goală
mocnind din codri şi din stînci
căuşul ochilor adînci

Iubito, fumegă din mine
reci ruguri sterpezite, line,
în tîmpla străzii, brumărie,
un cîntec surd de puşcărie

Mi-s vineţi ochii cum sunt cerbii
goniţi de la ospăţul ierbii,
sătui de noapte şi de vis
de dor ucis, de vis ucis...

Vin vremuri roşii de răscoală,
cuţit să-mi vîre-n palma goală,
frunzişti din ramul strîmb şi drept
să mi le svîrle ude-n piept

...Se răsuceşte-n somn oraşul
şi jar de stele, cu făgaşul
stă aruncat, al nimănui
sub cerul adormit, verzui

şi dube cenuşii, gonite
ca ochii vineţi din orbite
opresc în şanţuri, în amiezi,
rîs înnoptat de huhurezi

Şi, în amurg de noapte sură,
zac trupuri făr'căutătură
în şanţurile străzilor,

cu ţărna strînsă-n pumnii lor

Dar udă, peste cei din şanţuri,
noptirea joacă-albastre danţuri
şi hoiturile din noroi
s-or ridica, în rînd cu noi

Cu plumbii sîngeraţi în ceafă,
vor arunca din gura, cleafă,
pe tîmpla străzii brumării
un cîntec surd, de puşcării...

Miercuri 28 dec. 1955, Buc.

Table of Contents

POEZII NEPUBLICATE ÎN VOLUM 2
1953 4
IARNĂ TÎRZIE 5
PEER GYNT 6
MOARA 7
LILIACUL 8
Amintiri din copilărie 9
ŢURCA 10
BÎZA 13
PRIN GARD 14
1953 16
SCAMA 17
FEREASTRA 18
1954 19
* * * [De tunete turbate] 20
TĂRIA NOPŢII 21
ECOU DE VĂI 22
* * * [E toamnă. Marea bate-n ţărmul ud] 23
* * * [Cînd marea îşi varsă din sine] 24
* * * [Cînd bileţele dulci...] 25
* * * [Mocnind tăciuni ascunşi în scrum] 26
CÎNTEC LA DRUMUL MARE 27
ANICA 30
NOTĂ INFORMATIVĂ 31
CÎNTEC NESOCOTIT 33
GÎND 35
1955 36

LA POARTĂ 37
BOCET 38
TIMPUL 39
PE CAI, DECI! 40
ÎN CÎRCIUMA LUI MALASTROPU 41
CEASLOVUL 42
PRIMĂVARA 44
STRADA BERZELOR 45
PRIMĂVARA 46
BILET 47
ŢAPUL 48
ATUNCI – ROMANŢĂ 49
ARS POETICA 50
ÎN TEI 51
PĂMÎNT ARZÎND 52
LA MARGINEA PLOIEŞTIULUI ÎNSERAT 54
OF, DOAMNE... CEAŢA E TÎRZIE 55
OF, DOAMNE... CEAŢA E TÎRZIE... 56
LA MARGINEA BUCUREŞTIULUI ÎNSERAT 57
CÎNTEC ÎNCET 58
ZO TE CUŞTE 59
ADIO,-I ULTIMUL SĂRUT... 61
SAMBĂ 62
CÎNTEC FURAT 64
MIEZ DE CODRU 65
CÎNTEC SINGUR 66
LA CALUL BĂLAN, CÎRCIUMĂ ŞI HAN 67
CÎNTEC SINGUR 68
SUB CARUL MARE 69
PRIMĂVARĂ 70

MĂRTURIE 71
PARALIZIE 72
CÎNTEC DE TRANŞEE 73
CÎNTEC MUT 74
FUG CERBII 75
GRAI SUPT LA SÎNII CALZI AI MAICII 76
BOALA MOTANULUI 78
MUNŢII 81
VIN PLOILE 82
DE LA VRĂJITOARE 83
GÎND 85
CE VIS CIUDAT MĂ STRĂBĂTU AZI NOAPTE... 86
DE-ATÎTEA ORI 87
MUTU 88
CE MAI AŞTEPŢI ? 89
TREC TANCURILE NOASTRE MÎNDRE 90
CÎNTEC DE TOAMNĂ 91
ANTI ARS POETICA 92
ÎNGER VERDE 93
AŞTEPTARE 94
CÎNTEC ÎNSERAT 96
* * * [Palindrom] 98
AMIEZI DE NOAPTE 99